

IN HET LAND VAN NOORDEN EN NIEUWKOOP

Links van het Oortjespad

omdat hij au fond gelijk heeft en zijn barbaarsche alledaagschheid bevestigd wordt door borden en opschriften, die ons al te nadrukkelijk de „paling- en snoekgelegenheid” onder het oog willen brengen. En terugplagend ga ik voort: „Maar geloof dan, dichtering, dat de schilders hieruit meer poëzie gepuurd hebben dan jij en jouwgelijke.”

„Wat je poëzie wilt noemen, kameraad, want ik zie in een weergave van land, water en boomen, al of niet met koeien of eenden gestoffeerd, nog niet ineens het poëem, dat den geest bezighoudt en voedt, of de wereld verder brengt en verrijkt aan gemoedswaarden.”

„Je weet wel beter, eenzijdige,” schimp ik terug, „want je bent mij gaarne gevolgd toen ik je uitnodigde voor deze bedevaart naar schildersland, omdat je zelf ook nieuwsgierig waart kennis te maken met een streek waar zoovelen van de Haagsche School, Weissenbruch vooraan, geïnspireerd werden voor hun werk en de onderwerpen vonden voor tal van schilderijen, waarvoor je mij zeide van der jeugd af bewondering te hebben gehad.”

„Ik spreek je niet tegen, waarde kunsthistoricus, en mijn bewondering is echt; ben ik niet jong geweest in de dagen, dat de Haagsche School nog modern was en ons veroverde? Die oude liefde

als om mij te plagen, want hij weet wel, waarover ik praten wil, antwoordt hij: „visschersland” en hij wijst op twee peueraars, die langs een der kleine vaarten komen aandrijven, de strooehoed boven het roodgestoofde gezicht en de hand nog aan de hengelroe, die neergelegd wordt naast het bennetje vol zwart-glimmend waterfolk. „Noem het dan visschersland”, zeg ik, even geprikkeld,

Rechts van het Oortjespad

